

DE BEKEERDE REUS

DOOR
A. W. B. J. M. M. A. B. B.

L. OPDEBEEK
UITGEVER
ANTWERPEN

ALOIS BLOMMAERT

...

De bekeerde reus

...

PENTEEKENINGEN VAN
EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1936

HOOFDSTUK I.

FANTAZIA.

M'n vriendjes, hetgeen ik u nu vertellen ga, is gebeurd in het land « Fantazia », ongeveer vijftien eeuwen geleden. Ge hoeft niet in uw Atlas te zoeken waar Fantazia te vinden is, of niet in uw Geschiedenisboek te snuffelen om te kijken wie er vijftienhonderd jaar geleden regeerde ; heusch waar, maatjes, ge zult niets ontdekken... Want Fantazia bestaat alleen in ons vertelselboek en de vijftien keeren honderd jaar kunnen er even goed twintig of dertig of vijftig maal honderd geweest zijn.

In alle geval, het land Fantazia is een wondere streek van bosschen, heiden, zandvlakten en duinruggen ; het is de plaats waar de ongelooflijkste dingen gebeurd zijn, de wreedste avonturen beleefd en de stoutste waagstukken

uitgehaald werden. Groot en klein houdt van het Fantazialand, met den mooien schat vertellingen, de rijkgekleurde verhalen en de bonte mengeling van schoonheid en verbeelding.

Welnu, in den tijd dat ons verhaaltje gebeurde, werd het Fantazialand bestuurd door den wijzen koning « Amorio ». Hij regeerde met zachte hand en heel zijn volk hield van hem, en in hun hart kreeg hij de mooiste plaats. Zijn goed- en zoetheid drongen overal door en overal droeg men hem op de handen om zijn beminnelijkheid. Het volk diende hem met ongeziene ijver...

Alleen één wezen in heel Fantazialand verloochende zijn lieven, zoeten heerscher. Eén man zwierf door bosch en hei, nagewezen door de menschen, verafschuwd, gevreesd en gevlucht : de reus « Sewi ». Zijn reuzengestalte stak hoog boven die zijner landgenooten uit ; handen had hij lijk berenklaauwen, schouders als die van een trekos en een rug als de geweldige schoft van een buffel. Bij elken stap spanden zijn beenspieren zich hard als staal en bonzend hakte zijn hiel op den grond, als wou hij er zich telkenmale in vastankeren.

HOOFDSTUK II.

SEWI.

Dat Sewi de kracht van tien gewone menschen bezat, hoef ik u niet te vertellen, maar dat de reus de ruwe wreedheid en de onbarmhartige vernielingszucht van twintig misdadigers in zich had woekeren, dat wil ik u bewijzen : mannen en vrouwen, zoo oud als jong, werden door zijn rustelooze wreedheid achtervolgd en slechts na geklaag en geweent weer vrijgelaten, zoo hij hen niet het hart uit het lichaam rukte en het, evenals het bloedige lijf, tot aas aan de kraaien voorwierp. Herhaalde malen togen sterke mannen tegen hem op, maar hoe taai en gespierd ze ook zijn mochten, Sewi kraakte zonder medelijden hun ledematen en liet ze huilend van pijn in miserie en droefenis achter !

Het wezen, dat zijn staalgrijze oogen bekeek, was zijn slachtoffer en slechts heel zelden ontsnapte iemand aan zijn reuzenmacht en zijn bloeddorstige inborst. Nog nooit had een wezen den brandenden blik uit die lichte oogen getrotseerd ; wie er in keek was verloren.

Hebt ge nog nooit 't verhaal gehoord van boer Huig, den braven man, die dacht heel goed te staan met reus Sewi ?

Boer Huig was 'n keer naar de stadsmarkt geweest, en in 't weerkomen stond eensklaps Sewi voor hem. Huig prevelde een gebedje, wilde vluchten, maar Sewi vatte hem bij den kraag en de stalen oogen flitsten onheilspellend in die van Huig. Toch gebeurde er niet de gevreesde moordpartij, integendeel : Sewi scheen vriendelijker dan ooit en boer Huig dankte den hemel, dat de reus in zoo'n

goede muts stak. Getweeën wandelden ze huiswaarts en de menschen, die hen van verre zagen gaan, keken medelijden en ook met bewondering naar den man, die met Sewi durfde medegaan. Een eind van het boerderijtje van Huig verlieten ze elkaar, en zelfs gaf Sewi den verbouwereerden man nog een hand, zoodat de beenderen kraakten tot in diens schoudergewricht... er gebeurde niets meer! Sewi liep met geweldige schreden naar het nabijë woud en Huig stond alleen op den landweg. Vijfhonderd meter verder bevond zich een afspanning, soort herberg, waar de voerlui en hunne paarden een verfrisching konden krijgen. Op een loopje kwam boer Huig er binnengesloten en vroeg een hartversterking.

— Maar, man, wat ziet ge bleek! schrok de waard, scheelt er iets?

En hij haastte zich naar de keuken om een kop dampende koffie, waar hij een scheutje brandewijn in deed.

— Hier, drink eens uit, dat zal u wat doen bekomen, en de schenker bood den opwekkenden drank aan den armen Huig. En vertel eens op, is er wat aan 't handje, man?

Huig nam een langen teug van het heete vocht op gevaar af zijn keel te verbranden. Stilaan kwam er een beetje kleur op z'n wangen terug...

— Dat is nog nooit gebeurd! kon hij eindelijk uitbrengen. De reus Sewi heeft me laten gaan, hij is meegekomen tot hier vlak bij, en hij heeft me laten gaan zonder kwaad te doen.

De tong van den boer was los en hij geraakte niet meer uitgepraat over het wonderlijke avontuur. De waard stond verstomd te kijken naar Huig, die zoo dicht bij z'n dood had geloopt en er zoo gelukkig was doorgekomen.

— Pas toch maar op, dat hij u niet op een andere manier te pakken krijgt, zuchtte de schenker en hij liep

naar het achterhuis aan zijn vrouw vertellen wat voor klant hij had binnengekregen.

— Wel, wel! riep de bazin, die seffens meekwam, maar man toch, en heeft hij u niets gedaan? Echt niet?

— Neen, hij is daarbij nog een eind mee opgelopen! praatte Huig, vindt ge 't ook niet wonder?

— Juist lijk bij boer Mitten! antwoordde de vrouw.

— Heeft hij dien ook laten gaan? vroeg de boer verder.

— Ja, inan, maar... 's avonds, denzelfden avond, hoor, brandden drie hectaren rijpen oogst af, die den volgenden dag moest afgepikt worden!

— Wreed toch, zoo'n monster! gromde de waard.

— God weet hoe handelt hij nog met mij! hijgde Huig benauwd en hij beefde bij de gedachte aan een brand in z'n oogst.

— Dat is dan nog niet alles! vertelde de waardin verder, pas was de brand goed aan gang of hij joeg er al het vee in, en één van de kleinste kinderen van Mitten werd door zijn berenklauwen tegen den gevel gesmakt, omdat het een klein wit schaapke wilde opvangen.

— Ja, 't is een ruwe wreedaard! zuchtte de baas instemmend.

— Oei! Ik keer dan zoo gauw mogelijk naar huis! zei Huig getroffen. Moeder Nel en de kinderen zullen blij zijn als ze me zien na zoo'n avontuur!

De boer dronk nog een kop om den doorstanen schrik geheel te verdrijven en trok dan verder het dorp in, de kerk langs om aan zijn gedoë te geraken, juist nevens de groote beek.

Nog lang klonken hem de afscheidswaarden van den waard in de ooren:

— Dag, man, en hoed u maar voor Sewi, hoor! Ge kent zijn wreedheid!

De boer was vertrokken en de houders der afspan-

ning binnen, toen een groote gestalte zich naast de woning oprichtte... 't Was Sewi !

— Ah, zoo ! gromde hij in zichzelf en het geluid van de brommende stem geleek het dof huilen van een stormwind. Zoo, zoo ! Ik zal u leeren kwaad van mij te vertellen ! Ah ! Ik ben wreed en ruw ! Goed, ik zal het toelooien ! Hoedt u voor Sewi nu !

Zijn logge vuist haakte zich vast aan den hoek van 't dak. Even sprongen de geweldige pezen van zijn arm te voorschijn ; ze liepen van aan de opgestroopte mouwen van zijn grauw hemd naar den verschrikkelijken klauwtot ; de mokervuist rukte éénmaal aan den puntigen geveel en met een donderend geraas stortten een stuk muur, dertig en dertig, veertig pannen naar binnen, verbrijzelend alles wat hen daaronder tegenhouden wilde...

De waard en de waardin vluchtten langs achter buiten, maar met een krakende ratelstem huilde de reus zijn strijd- en overwinningskreet :

— Sewi ! Sewi !

Zoodat de verschrikte bewoners, uitzinnig van angst, kermend den kelder in ijlden.

Een oogenblik bekeek Sewi grijnzend zijn hatelijk werk. Zou hij nog meer gruwelen verrichten ? Neen, hij keerde zich om en stapte met zijn daverende reuzenschreden naar het donkere bosch toe.....

De zon daalt heel langzaam naar haar slaapkamerke in het Westen en achter de nare bosschen van reus Sewi verdwijnt de trotsche gouden schijf met een gloed van geel, purper en goud in 't glanzend donkerblauwig geluchte. Nu dekt de donkerte met haar zwarten sluier het mooie Fantazialand... alles wordt rustig... slaapt...

Sewi rust nog niet ! Sewi slaapt nog niet ! Met zijn geweldige stappen treedt hij het bosch uit. Zijn groote gestalte teekent zich zwart af tegen den donkeren hemel. Op zijn buffelschouders draagt hij een langen zwaren

boomstam. Lijk een pluimpje laat de reus hem wiegen en zijn grove klauwen betasten de schors met een bloed-dorstige streeling. Welk treurspel zal er nu beginnen? Waar gaat Sewi nu zijn wreedheid uiten? Waarom die boomstam? Die tocht in den nacht?... Wat al onopge-loste vragen!

Een paar sterrekens pinkelen eenzaam in de onein-dige luchtruimte en 't is of hun lichtjes aanhoudend wee-nend aan- en uitgaan. Ze schijnen te bidden en fluisteren immer:

— Wee! Wee! Wee!

Maar Sewi vervolgt z'n tocht en als een dof kreu-nende wind raast zijn kreet over de donkere vlakte van Fantazia.

— Sewi! Sewi! Sewi!

Weder weenen de sterrekens en herhalen hun zuch-tend: « Wee! Wee! Wee! » als Sewi aan het boerde-rijtje van Huig stilstaat...

De nacht is als de dood zoo stil! Wat zal er gebeu-ren?...

Het zal kort zijn, maar akelig, de sterrekens in hun eenzaamheid hebben 't voorzeid.

Als een stroohalm zoo licht heft Sewi den loggen boom van zijn schouders en bekijkt met een duivelsch gelaat het armzalig boerenhuizeke! Hij denkt, de woeste reus, hij denkt op bloed; hij is belust op moord, op geweldenarij, op wraak... En de arme boer; de ongeluk-kige vrouw, moeder Nel; de zeven kinderkens... Niets van dat alles! 't Wakkert de wreedheid aan; 't hitst de woede aan...

— Wee! Wee! Wee! pinkelen de sterrekens...

't Is het einde... De reus steekt de zware massa hoog omhoog... Ploft ze op het arme hoeveke... Er is even het gehuil van een mannenstem, een moeder die krijschend schreeuwt om hare kinderen, twee, drie fijne stemmekens

weenen hartverscheurend... Dit alles midden een oorver-doovend geraas van splijtende muren, krakende balken, splinterende planken, vallende stukken en brokken. 't Is ijselijk. En boven alles uit huilt de onmenselijke storm-windstem:

— Sewi! Sewi! Sewi!

De stemmen gillen erbarmelijk, 't kraakt, 't splijt van elkaar, 't dondert over de vlakte...

Nog eens gaat de boomstam de hoogte in, nog eens... nog eens... 't Wordt een woedend, razend gebeuk op de puinen, daverend vallen de slagen... dood... dood... dood... De stemmen hebben opgehouden met huilen... Alleen de reus knarst nog steeds zijn eendere centonig woeste wijs:

— Sewi! Sewi! Sewi!

En de sterrekens vagen traantje na traantje weg:

— Wee! Wee! Wee!

Zoo eindigt de geweldige moordpartij... Er knetst soms nog een balk, die een eindje verder splijt, steengruis rolt af en toe naar beneden, nu en dan snerpt een glas-splinter... Dat is de lugubere klaagzang over de vernie-ling...

Geburen kijken buiten, lichtjes pinkelen in de huizen, de menschen komen aangedraafd... De reus jaagt ze binnen met zijn woesten strijdgalm:

— Sewi! Sewi! Sewi!

De maan breekt door de zwarte wolken en kijkt meewarig naar de vernieling.

Sewi huilt onbarmhartig en schrijdt voldaan naar de bosschen... Eén voor één verschijnen de sterrekens boven den jammerlijken puinloop...

De reus is in zijn donkere geheimnis getreden; zijn bloeddorst is gelescht... hij zwijgt... 't wordt eenzaam... akelig stil...

De maan heeft de woeste vernieling blootgelegd...

Daar... Lig daar vaders verminkt lijk niet ?... En puilt daar tusschen de verpletterde stukken geen restje van moeders lichaam ?... En reikt daar geen kinderhandje door de puinen, als kon het nog gered worden van onder de brokken ?...

Neen... het is niets... alles is kort en klein... alles dood... alles onkenbaar...

— Sewi ! Sewi ! Sewi ! klonk het.

Nu is er alleen het wazig betraand gelaat van het maantje en het fluisterend jammeren der pinkelsterkens :

— Wee ! Wee ! Wee !...

HOOFDSTUK III.

DE JACHTVOORBEREIDSELEN.

Het volk beefde voor de wandaden van den wreeden reus en ook aan den koning Amorio bracht men tijding van de woeste vernielingszucht en moordlust van Sewi. De wijze vorst dacht lang na over hetgene hem te doen stond. Het was zeker : het volk moest verlost worden van de vreeselijke bedreiging die steeds boven hunne hoofden hing. Maar zoo er van den reus eens een vrede-lievend, kalm en zacht wezen kon gemaakt worden ; wat een boel goeds zou Sewi kunnen doen met zijn sterkte, zijn grootte, zijn uithoudingsvermogen. Hij zou heel het Fantazialand door als een goede geest worden aanzien en overal, waar hij ééns zooveel onheil stichtte, zou hij als helper kunnen optreden !

De vorst raadpleegde zijn hovelingen, zijn wachten, zijn knechten... Ieder wist er wat op te vertellen, maar ze kwamen toch steeds op hetzelfde besluit :

— Tracht den reus Sewi te doden en 't volk, uw volk, Sire, leeft in gerustheid verder !

Neen, die maatregel stemde niet overeen met de vredige natuur van den koning. Hij was de zachte, liefdevolle koning en kon geen wezen kwaad doen. Zelfs nu de dood van Sewi heel wenschelijk was, ging hij niet over tot de uitspraak. Hij riep heel het hof in een groote zaal van het paleis bij elkaar en toen er bijna twee honderd ridders vergaderd waren, trad de goede vorst binnen, vergezeld van zijn dochtertje. Heb ik het u al verteld, dat koning Amorio een allerliefst kindje had, een prinsesje, zooals er maar alleen in Fantazialand te vinden zijn...

Met guitige, donkerbruine oogjes keek het de ridders aan en het huppelde met danspasjes met haar vader mee naar den grooten purperen troon voor in de zaal. Amorio zette het lieve prinsesje in een mooien blauwen zetel en liet bezichzelf neerglijden in een stoel van helroode veloer, bestikt met goudweefsel. Op een teeken van Amorio werd het oogenblikkelijk stil en de koning verhief zijn zachte stem :

— M'n ridders en lijfwachten, luistert naar hetgene ik u zeggen ga en denkt grondig na over deze woorden : We moeten ons volk redden van den reus Sewi ! Ge hebt over hem gehoord en het is werkelijk wreed en onmensschelijk ! Ik heb dagen lang nagedacht, nachten slapeloos doorgedubd. Ik kom u m'n gedacht ronduit toeroepen : Sewi moet verdwijnen !

Er kwam een soort golving over de vergaderde ridders en midden de beweging, midden het geroezemoes, klonken heel duidelijk de woorden der manschappen :

— Dood ! Dood aan den moordenaar ! De brandstichter moet gedood of verbannen !

Amorio strekte weer z'n hand uit en hernam :

— Ik heb de mogelijkheid bedacht, Sewi in onze nabijheid te hebben. Zoo we konden bewerken, dat de reus een vreedzaam wezen werd, dan zouden we hem tusschen ons kunnen opnemen. Hebt ge al eens nagedacht wat het beteekent een verdediger te bezitten, die met den zwaarsten boomstam uit het dichtste woud komt en een woning tot gruis verplet ? Welke vijand zou ons Fantazialand overrompelen, zoo we reus Sewi konden aanstellen als poortwachter of grenspost ?

De ridders zwegen en keken vol verbazing naar hun vorst, die sprak over de geweldigste dingen juist of het een pleziertochtje gold. Nochtans trad een der oudste en verstandigste leden uit de vergadering naar voor en, na

een eerbiedigen groet, deelde hij in deze woorden het gedacht zijner makkers aan den koning mee :

— Ook wij hebben er aan gedacht van Sewi een ander mensch te maken, sprak hij, maar, niemand is in staat Sewi te bereiken. Een mensch, die zich in de Sewi-bosschen waagt komt er niet levend uit... En, Sire, Sewi is een ruwe, wreede kerel, zijn natuur is die van een wild dier. Denkt iemand er aan hem te veranderen ! Er is niet eens in heel het land een mensch te vinden, die Sewi naderen kan !

Het prinsesje had met groeiende nieuwsgierigheid toegelusterd. Na de toespraak van den ouden ridder liet ze zich van haar zachte zitplaats glijden en liep op den grijzen spreker toe. Haar donkere oogskens tintelden van geluk.

— Ik heb het gevonden, ridder ! riep ze opgewonden. Als niemand alleen naar dien grooten man durft, gaat met u allen en vraagt of hij bij ons wil wonen en ons landeke...

Koning Amorio had zijn lievelingetje reeds bij de hand en met een vaderlijk gebaar zegde hij haar zachtjes, maar ernstig gemeend :

— Sinds wanneer mengen kleine meisjes zich in het gesprek van groote menschen ? Ga vlug naar de speelkamer, m'n klein babbeltongetje.

Hij gaf haar een teer tikje tegen haar blozende wangetjes en voegde er nog bij :

— Wees maar blij, m'n kleintje, we zullen over uw uitleg eens flink nadenken. Ga nu.

Het bruinoogje ging met een dienstmeisje naar de speelkamer, en bijna tweehonderd paar oogen keken bewonderend het lieve prinsesje na.

Dat was de oplossing ! Een eenvoudig, klein-kinder-verstandje had hun den weg open gelegd om Sewi te temmen. Een gegons van doorenbabbellende stemmen

vulde de zaal. Amorio vroeg stilte en zijn heldere stem besloot :

— Ge hebt gehoord wat m'n dochtertje, uw prinsesje, voorstelde. Ik neem haar oplossing aan en vraag u, ridders van m'n lief Fantazialand : Wie trekt er mee op naar het onbekende, naar het onzekere ? Wie helpt er mee aan het groote werk, het gevaarlijke werk : Sewi opzoeken ?

Eenparig trokken de ridders hunne blinkende degens en hoog opgericht beloofden de stalen punten, dat hunne meesters de lange, moeilijke reis naar de onbekende schuilplaats van Sewi zouden aanvangen.

— Misschien zal Sewi weerstand bieden, vervolgde Amorio. Zijn er die terugtrekken ?

Geen enkele degen daalde, en zelfs enkele gezichten straalden bij de gedachte aan een strijd met den reusachtigen vijand.

— Is iedereen bereid, ons volk te verdedigen met het blinkende staal in de vuist ?

— Ja, ja ! stemden de ridders in, en de degens klinkten.

— Ter dood ! galmden enkele stemmen.

— Neen, mannen, verbeterde Amorio. Doodt Sewi niet ! Zoo hij weerstand biedt, zullen we trachten hem gevangen te nemen. Wellicht verandert zijn ongebonden natuur als hij voelt dat er een « macht » is, die hem ook bereiken kan. Welaan, wie trekt er mee op ?

De stalen lemmers zongen een klinkende belofte en helle kreten hotsten door de vergaderzaal, getuigend van den moed en de hoop der Koningsridders :

— Sewi aan ons ! De reus dient gevangen ! We komen, Sewi !

Amorio maande hen aan den tocht niet op te vatten als een drijfjacht, maar de overmoedige ridders lieten hun sporen rinkelen, hun degens kletteren en op een

oogenblik stampden tweehonderd vurige paarden op de binnenplaats van het paleis.

Haastig werd hier en daar een afscheid genomen, een hand gedrukt, moed ingesproken.

Amorio beval aan drie zijner beste dienstmaagden :

— Neemt uw prinsesje mee naar het buitenkasteeltje, op drie dagen zijt ge er met de koets. Zorgt goed voor de kleine en denkt er om, dat ge haar afgestorven moeder, uw koningin, vervangt !

Na een innig kusje en een boel lieve woordjes bleef het prinsesje alleen achter en Amorio vertrok naar het woeste, onbekende Sewi-oord !

Tweehonderd paarden kletterden ongeduldig met hun ijzers op de keien, dat de vuurgensters opflikkerden ; tweehonderd degens haakten naar Sewi...

De lange bende stormde vlug als de wind de poorten van 't hof uit ; de paarden rekten gretig hun gespierden nek en schoten als vliegende draken over het verre, verre Fantazia...

HOOFDSTUK IV.

IMU, HET LIEVE PRINSESJE.

Het Fantazialand daverde van de wegrennende paarden; 't koninklijk paleis bleef achter in rustige stilte en slechts enkele knechten en meiden zorgden voor het onderhoud van zalen en kamers, stallen en pleinen, terwijl enkel een zeer vertrouwenswaardig ridder den koning verving. Het was een kreupele grijsaard, die door zijn ouderdom en zijn mank been de reuzen-jacht niet kon bijwonen. Amorio had hem alles van naaldje tot draadje uitgelegd, en de grijsaard, met zijn eigen jarenlange ondervinding, kon heel goed het koninklijk slot besturen. De dienstboden achtten hem als hun eigen meester, en het leven herbegon zijn gewonen gang tot 's anderendaags het prinsesje naar het buitenverblijf van den koning moest vertrekken.

— Maak nu de kleine maar gereed! had de oude opzichter gezegd en achteraan voegde hij er medelijdend bij: Hoe jammer toch, dat haar moeder zoo gauw stierf; zoo'n goede koningin, zoo'n lieve weldoenster als ze was!

Het kindermeisje maakte middelerwijl het prinsesje klaar. De stalknecht vloog op een wenk van den ridder naar het koetshuis en bracht het gespan vertrekkensgereed voor de Hofpoort. Twee vurige dravers trappelden voor het blinkende rijtuig en hun bellen rinkelden vrolijk over het binnenplein.

Licht als een wolkje danste het wonderschoone prinsesje naar buiten, ze riep met haar glashelder stemmetje een « goên dag » tegen de paarden, klom toen in het

gespan en wuifde met haar fijn zakdoekje naar den oude ridder, die met z'n ongelukkig been was achtergebleven. Dan keerde ze haar gezichtje naar de toekijkende meiden en knechten en guitig vriendelijk knikte ze hen toe.

— Dag, allemaal! lachte ze.

Eerbiedig namen de knechts hun muts af en de meiden bogen verheugd het hoofd. Wat hadden ze een pracht van een land, een goeden koning en zoo'n allerlieft prinsesje.

Op een teeken van den grijsaard zetten zich twee gewapende knechts bij den koetsier en twee anderen klommen achter op het gespan... Ge kondt nooit weten, zelfs in het Fantazialand zouden er wel eens slechte menschen kunnen binnendringen. Zoo was de koets dus beschermd door vijf flinke kerels en met een gerust hart kon de oude opziener zijn lief prinsesje laten vertrekken.

Hij gaf een kort maar ernstig aanspraakje aan den koetsier, aan de vier knechten en ook duidde hij 'n kindermeisje aan, dat onderweg het mooie kleintje zou verzorgen. Ze stonden allen met tranen in de oogen, toen hij zei:

— Mannen, let op! Onze vorst is op weg om zijn plicht jegens zijn volk te vervullen. Gij krijgt nu zijn dochttertje onder uwe hoede. Ge hebt de reis al een keer gemaakt en ge weet, dat er hoegenaamd niets te vreezen is; maar voorzichtigheid is de moeder van den porceleinwinkel, zeggen onze menschen! Koetsier, rijd gestadig aan en wees niet ruw! Behandel uw paarden met zachtheid en ze zullen u in drie dagreizen ginder brengen... Zorg gij goed voor onze lieveling, meisje, zegde hij tegen de meid, ze mag niets te kort hebben! Denk aan haar goede moeder!

Hij teekende godvruchtig een groot kruis over de paarden en het gespan, gaf het prinsesje nog 'n hand en fluisterde vaderlijk aan haar oor:

— Goed braaf blijven, lieveling ! Vaderke zal gauw terugkomen !

Dan gaf hij plotseling het sein tot het vertrek, omdat het kind de twee dikke tranen niet zou zien, die uit z'n oude oogen in zijn grijzen baard rezen.

— 'k Had ze niet mogen laten gaan, zuchtte hij daarna. 'k Had ze moeten hier houden !

Maar ginder ver trappelden reeds de lustige paarden en hun bellen zongen juichend over 't land van Fantazia.

— En toch is ze ginder beter beschermd dan hier ! dacht hij er bij.

De oude man boog het hoofd diep op de borst en een trek van ongerustheid zweefde over zijn afgeleefd gelaat.

— 't Zal niet goed afloopen ! mompelde hij. 'k Ben niet gerust !

Hij schudde het waas van angst van zich af en zette het dienstpersoneel aan het werk.

Intusschen vorderde de koets vlug haar weg en het lieve prinsesje keek zonder zorg of bekommering de wereld in, gedurig snaterend en taterend tegen de meid, die onophoudelijk moest vragen beantwoorden, uitleg geven, dingen aanwijzen, en nog al meer.

Het weder was uitgelezen, de zon scheen zoo helder, dat ze alles met goud en zilver scheen te tooien, de vogels kwinkelden en twintelden in het frissche geboomte en in de perelheldere blauwe lucht.

Ons prinsesje lachte helder als het gouden zonnetje, haar oogskens tintelden diep lijk de diepe lucht en soms zong ze met haar rinkelstemmetje de blijde vogels na, zoodat de levenslustige dieren verbaasd bleven luisteren naar het lieve meisje, dat hun taal scheen te kennen en nog mooier zong dan de natuurzangers zelf.

Onderweg reden ze voorbij de heerlijke weiden, door de deinende bouwlanden met wiegend goudgeel graan, over kabbelende beekjes, en dwars door de purperen

heide, die haar welriekende klokjes reikend opstak naar 't koningskindje.

Soms reden ze door kleine dorpkens ; 'n paar keer hadden kleine kleuters erg nieuwsgierig naar de koets gekeken, de groote menschen dachten wel, dat 't een rijtuig van het Hof was en groetten eerbiedig. 't Kleine meisje groette schalks terug, maar tegen de kinders riep ze blij en spontaan :

— Hoe heet ge, krullebolletje ? of : Woont gij hier zoo midden in al dat mooi's, en moogt ge hier vrij rondloopen, kameraadje ?

Gewoonlijk keken de kleinen vreemd op, maar dan praatte ze opgewekt door :

— Ik heet Imu ! En gij ? Hoe oud zijt ge ? Ik ben er al acht !

Maar soms gebeurde het, dat er bengeltjes naast en achter 't rijtuig meeliepen om naar 't guitig gesnap van hun nieuw steedsch kameraadje te luisteren. Dan moest het kindermisje soms lang pramen en alles aanwenden om het kind binnen te houden en de koets vrij te krijgen van de jeugdige kereltjes en de lustige meidekens.

Zoo verliep de dag redelijk vlug. Ze aten in de afspanningen langs de baan en 's avonds slieden ze in een vriendelijke herberg aan den ingang van een dorpkje.

Aan den gezichteinder vertoonde zich een purperen band van bosschen en de koetsier zegde opgeruimd :

— Morgen trekken we die bosschen door, ginder, en overmorgen zijn we veilig op het buitengoed.

Juist op dat oogenblik kwam de waard buiten en hoorde de woorden van den koetsier.

— Ge zijt niet bang, geloof ik ? zei hij. Ge klapt er nog al licht over. Die bosschen heeten hier de Sewibosschen en het is er niet zoo heel veilig in.

Bij het woord Sewi verbleekten de mannen en keken rond of de reus hen niet beloerde. Gelukkig hadden het

prinsesje en haar meid niets gehoord en de koetsier deed teeken aan den waard, dat hij er het kind niet mocht mee bang maken en er ook niets van reppen aan het kindermisje. De waard verstond het, maar om nog gauw de noodige kracht en bewijzen bij te halen om zijn woorden te staven, wees hij op een groote brok aan den hoek van het dak, die nog maar pas nieuw bijgewerkt was :

— Daar ! Kijkt daar ! fluisterde de waard. Dat was werk van Sewi !

Onze reizigers waren afgestapt in dezelfde afspanning waar boer Huig zijn wedervaren had verhaald en waarop Sewi zijn woede had botgevierd, dien dag dat men hem voor ruw en wreed had uitgemaakt.

Het kindermisje at samen met het prinsesje en legde het dan slapen in het schoonste bed, dat er te vinden was. Ze stopte het warm toe en bleef trouw waken tot het sliep, en vlijde zich dan, doodvermoeid van de reis in den schokkenden wagen, naast het bed van haar beschermeling, in een ligzetel en dekte zich toe met een warme deken, dat ze van de waardin gekregen had.

Beneden bleven de vier knechten, de koetsier en de waard nog lang praten over den reus, zijn ruwe, wreede moordpartijen, zijn woedende wraaklust en zijn onverzadigbaren bloeddorst. En lang dachten ze op het gevaar, dat hun prinsesje liep, hun prinsesje : Imu !

— Imu ! Imu !...

En de bonkige mannen sloegen een ruw kruis vóór ze zich in het hooi te rusten legden. Ze droomden van Sewi, van dood en vernieling en van hun prinsesje.

— Imu ! Imu !...

HOOFDSTUK V.

ANGSTIGE OOGENBLIKKEN.

De koetsier, zoowel als de wapenknechten, sliepen geen vol uur op heel den nacht. Ze moesten altijd maar weer denken aan Sewi en zijn roofdaden. Ze overlegden bijna een halven nacht en de koetsier besloot :

— Laat ons niets zeggen aan de kleine, maar haar kamermeisje verwittigen, dat het tijd is om te vertrekken, daar we achterstel hebben ! Denkt gij ook niet, dat de reus nog zal slapen als we zijne bosschen doortrekken ?

De vier knechten vonden zijn uitleg goed en een van hen ging den waard oproepen, die moest zorgen dat binnen een uur alles vertrekkensklaar zou zijn.

Er werd geëten, gepraat en op drie kwartier tijd bolde de koets den dorpsweg op.

— Als we drie uren kunnen doorrijden zonder gestoord te worden, dan zijn we de gevaarlijke streek door ! fluisterde de koetsier.

— 'k Vind het vreemd, dat we de ridders nog niet aangetroffen hebben, gromde een der voorste knechten. Ze moeten toch in het Sewi-gebied rondgaloppeeren !

— Als we een honderdtal van hen bij ons hadden, dan zou 'k heel wat geruster zijn ! bromde de koetsier terug.

— Kom, kom ! antwoordde de tweede der voorste knechten. Met ons vijven zullen we toch wel kunnen weerstaan aan één mensch ! Zelfs al was die mensch reus Sewi !

— Neen, zei de koetsier, aan den reus weerstaat niemand ! Hebt ge den waard niet hooren vertellen ? Ik wed, dat hij ons in één klap vermorzelt !

Ze zwegen! In het donker reden ze gestadig voort. De bosschenrand kwam dichterbij en naderde als een blauwzwart lint, dat aan de sombere nachtlucht scheen vastgenaaid.

Enkele sterren en een flauwe maan wezen hun den weg naar de Sewi-bosschen door met hun schemerig licht de baan vóór de koets mat glimmend te verlichten.

Ze naderden steeds meer den donkeren boschzoom en langzamerhand rees een lichte schijn de lucht in, aan den Oostkant van de bosschenrij.

— Kijkt! zei een der knechts, de dag komt op, nog een paar uur en we zijn gered!

Eentonig ratelden de wielen over de baan, de koets schommelde lichtjes en had reeds lang het prinsesje in slaap geschokkerd. Het lag zoo lief met haar kopje tegen de meid aan, die het liefdevol bekeek en zachtekens de mollige kaakskens van haar kleine beschermeling aaide.

De twee wezens binnen in de koets hadden geen gedacht van het gevaar, dat hun dreigde, terwijl de mannen buiten op het voertuig met veropengesperde oogen de streek afzochten om te zien of de reus zich in de donkerte niet had gereedgesteld om hen te overvallen.

Er gebeurde niets. 't Bosch kwam dichterbij en de koets reed onder de eerste boomen. Het was nu helsch donker onder 't geboomte en de mannen keken meer dan ooit rond om eenig spoor van Sewi te ontdekken. Alles bleef rustig en stil en de knechten zoowel als de koetsier herademden al.

— 't Zal niets zijn, zei een der knechten, de waard heeft ons voor niets bang gemaakt!

— Het was een goed gedacht zoo vroeg door te rijden, zegde de andere. Maar zoudt gij ook niet eens graag Sewi zien? vroeg hij daarop aan den koetsier.

— Neen, dank u! antwoordde deze, als de reus met één hand een koe doodnijpt en een boomstam uitsleurt,

gelijk wij een bloembosje, dan houd ik er niet aan.

Hij loerde even binnen, kijkend of ze 't niet zouden gehoord hebben, maar hij bemerkte, dat de koningsdochter en haar dienstmaagd sliepen!

— Wat zijn ze gelukkig! Ze weten niets, zegde hij weemoedig.

Nog een half uur reden ze verder zonder een woord meer. 't Werd lichter, en hier en daar riep reeds een vroege vogel, dat 't tijd was om wakker te worden. De andere zangers antwoordden in koor, dat ze al op waren en op één, twee, drie was het bosch met al zijn gevleugelde bewoners wakker en een mooie morgenzang steeg jubelend op naar den Opperheer, hun Goeden Meester.

Ook de mannen schepten moed en dachten zich buiten gevaar.

— Ik denk, dat het ergste voorbij is! zei een der knechts.

— Afwachten en 't beste hopen! fluisterde de koetsier.

Ook 't prinsesje was wakker geworden en wreef zich verbaasd de slaapvlokjes uit de oogen. Het dacht even na en toen het zich weer alles herinnerde, vroeg het aan haar kindermisje:

— Zijn we al ver, Dinia? En moeten we nog lang rijden?

Toen hoorde ze 't vogelengezang en dadelijk keek ze naar buiten de hooge boomtoppen in om de lustige zangmeesterkens te ontdekken.

— Hoort! riep ze blij, dat eene roept mijn naam. Hoort maar!

En met haar helder stemmetje riep ze tegen het onzichtbare vogelke:

— Imu! Imu!

En toen gebeurde het....

HOOFDSTUK VI.

DE OVERVAL.

Er kraken takken met doodsgeluid ; een dikke boomstam splijt middendoor en met verschrikkelijk gedruisch dondert een der zware boschboomen naar beneden. Akelig suizen de takken en moeizaam rukken de wortels zich uit den zavelgrond. Maar akeliger en gruwzamer suist en huilt een rauwe stem door de lucht :

— Sewi ! Sewi ! Sewi !...

Tegelijk ploft de geweldige stam dwars over den weg en verplettert met een doffen smak de twee mooie dravers vóór de koningskoets. De paarden laten een erbarmelijk doodsgereutel en liggen dan stil onder de logge massa hout. De koets kraakt vervaarlijk en slaat drie, vier keer als een waanzinnig tuig van links naar rechts, en tuimelt dan onder het zware gewicht opzij, onder de hulpkreten van den koetsier, de manschappen en de beide reizigers.

— Sewi ! Sewi ! Sewi ! galmt het nogmaals en de brullende stem komt op als het lichtende morgenrood, stilaan en toch ineens...

Niemand heeft Sewi gezien ; niemand bemerkte onraad ; ze waanden zich buiten gevaar en... daar ligt met één zwaai alles door elkaar. In het omgekeutelde gespan ligt het prinsesje dwars over haar kamermeisje ; bewusteloos door de schokken en de plotse tuimeling, zijn ze beiden zonder eenig begrip van den toestand in hun voertuig achtergebleven...

De koetsier was op tijd van het rijtuig gesprongen en kwam zonder het minste letsel op den grond. De

knechten, niet zoo gewoon aan rijden, waren er erger aan toe : twee van hen waren van de schokkende koets op den ruwen weg gevallen en hadden daarna het zware gevaarte boven op hun lichaam gekregen. Een doffe doodskreet was het laatste geweest. De derde was geraakt van een der onderste takken van den vallenden boom en met gebarsten schedel lag de ongelukkige tusschen gebroken, gespleten en versplinterd hout. De vierde had alleen maar een flinken klap opgelopen bij het kantelen der koets. Hij was oogenblikkelijk terug op de been en greep naar zijn wapen. Maar het breede kruismes van den knecht was nog niet half uit de scheede of weer galmd de loeiende kreet over het woud :

— Sewi ! Sewi ! Sewi !

En een seconde nadien greep een geweldige klauw den moedigen knecht vast en wierp hem met één snok de hoogte in tot over de boomtoppen.

Een eind verder bleef het doodgeknepen lichaam in de takken hangen, en met krakende stappen kwam de reus te voorschijn. De koetsier had zich vlug als de wind nevens de doode paarden geworpen, half onder den stam en de takken van den woudreus.

Sewi had hem niet bemerkte, maar de koetsier zag den reus zooveel te beter. Nog nooit had de man zoo'n mensch bekeken : beenen en armen waren als boomen zoo dik, een hoofd met stroevelig, hard haar, schouders gelijk muren, handen als korenwannen... De koetsier duizelde en moest zich geweld aandoen om geen angstkreet te laten.

Sewi bukte zich over de koets en een gloed van wraakzucht en bloeddorst overtoog zijn gelaat. Zijn machtige handen rukten de balken en planken van het rijtuig uit elkaar juist of 't kartonnen latjes waren.

Daar lag 't prinsesje, onschuldig, bleek van gelaatskleur en machteloos in elkaar gevallen als een vodje.

Als een pluimpje raapte de reus haar van tusschen de stukken op. Het kind verroerde niet, maar de meid liet een doffen schreeuw van pijn en angst. Sewi schopte eenvoudig met zijn zware voeten de koets verder kort en klein, en het ongelukkige kindermeisje gaf na enkele stonden den geest in de hevigste pijn.

De reus scheen voldaan. Hij hield 't koningskindje in zijn eene hand, duwde met de andere de boomtakken uit elkaar en stapte 't bosch in.

De koetsier keek hem met afschuw na, maar durfde zich niet bewegen. De stoere schouders met het ruige hoofd staken boven de boomen uit.

Sewi stond stil... Hij luisterde, rekte zich en keek strak naar het Oosten, daar waar de zon nu voetje voor voetje oprees in verblindend mooie kleuren.

— Ah! Daar zijn ze! hilde hij. De koningsbende! Wacht! Sewi vreest uwe degens en uwe stormpaarden niet!

En met zijn orkaanharde triomfstem hilde hij nog eenmaal zijn overwinningskreet:

— Sewi! Sewi! Sewi!

En toen verdween hij.

De koetsier had ook vernomen hetgene Sewi beluisterde. 't Was paardengetrappel. Als een waanzinnige stormde de eenige overlevende zijn koning Amorio te gemoet...

HOOFDSTUK VII.

DE VERSCHRIKKELIJKE JACHT.

Luider klonken de hoefslagen der paarden in den steeds groeienden morgenstond. Sneller liep de koetsier hen tegen. Aan den woutrand wolkte het stof omhoog, van onder de jagende bende opgewoeld. De koetsier wenkte hen met zwaaiende armbewegingen en hij riep tot zijn keel heesch en rauw werd.

Daar hadden de ruiters hem bemerkt en de paarden werden aangezet tot grootere snelheid. De flinke dieren rekten hun nek en dichter vielen de daverende hoefslagen op den boschgrond.

Koning Amorio, aan 't hoofd der bende, herkende eensklaps zijn koetsier en een bang voorgevoel bekleemde zijn hart. Zijn edele draver voelde de scherpe sporen in de zijde en schoot als een bliksemschicht vooruit.

— Ons prinsesje? hilde Amorio reeds van verre.

— Spoed, Sire, spoed! Sewi heeft haar mee. Ginder!

Kijk!

Amorio zag nog juist hoe heel ver, tegen het volgende boschedeelte, de reus zijn vuist opstak en duidelijk hoorden ze zijn verschrikkelijken roep:

— Sewi! Sewi! Sewi!

Zonder ééne aarzeling, zonder één bevel of één zucht, wendden de ridders hunne paarden in de richting van het purperen bosch, dat zich geheimzinnig sloot nadat Sewi er bukkend in verdwenen was.

De koene ruiters zaten al een dag en een nacht in het zadel. Er was geen sprake van vermoeienis, geen vraag naar rust of slaap. Amorio had hen voorgesteld

een paar uur te rusten, maar een schallende kreet had hem geantwoord :

— Ons land vraagt rust ! Vooruit ! Vooruit !

En uren achter elkaar hadden ze 't land doordraafd, elke heide, elk duin afgezocht. Nu kwamen ze aan de Sewi-bosschen en nog was voor hen geen seconde rust gereed. Steeds vooruit. De reus was in 't zicht en allen hadden in zijn arm het bewustelooze lichaampje van hun klein, lief prinsesje bemerkt. Ze hadden zijn geloei vernomen en ze antwoordden met hun leuze :

— Vooruit ! Vooruit !

De paarden voelden, dat ze een groot werk te volbrengen hadden en zij ook schenen onvermoeibaar. Het schuim kwam op hun lichaam, hun adem stoomde kuchend uit de wijd opengesperde neusgaten ; maar hun gespierde pooten stampten met dubbele snelheid, hun lijven hijgden van 't machtig geweld.

De koetsier werd achtergelaten en de ongelukkige keerde met hangend hoofd terug naar de verbrijzelde koets.

— Ons prinsesje ! Ons arm prinsesje ! weende hij.

Op zijn knieën bad hij een innig gebed voor de ziele- rust van de overleden mannen en de arme meid. Hij haalde den knecht uit den boom, wroette de vermorzelde koets opzij om de meid en de twee wapenknechten onder de stukken te kunnen verlossen. Dan begon hij een put te maken met de breede kruismessen der gewapenden, om de dooden een stille, kristelijke begrafenis te bezorgen.

En intusschen joegen de moedige ridders, geleid door Amorio, het sombere woud in op zoek naar hun prinsesje en den geweldigen Sewi. Ze doorkruisten het bosch in alle richtingen ; ze onderzochten bijna boom voor boom ; ze verdeelden zich in groepen en herbegonnen hun afmat- tend werk. Niets gekort ! De reus en zijn gevangene waren verdwenen !

Hijgend en trillend hielden ze stil midden in het woud. Koning Amorio was bedroefd tot in het diepste van zijn hart, maar zijn woord bleef vast, toen hij tot zijn mannen sprak :

— Ridders, wat denkt ge van dezen toestand ?

Er ontstond een akelige stilte. Iedereen dacht na. De paarden stonden stil uit te blazen na de vermoeienis. Zelfs de boomen zwegen geheimzinnig.

Maar plots ging er een huivering door de bende, de grond dreunde met een vervaarlijke kracht en van heel diep, als kwam het uit de hel, steeg de bekende strijd- kreet :

— Sewi ! Sewi ! Sewi !

Er kwam een terugslag onder de ridders ; Amorio richtte zich hoog op.

— Dat de helft om levensmiddelen en kampgerief rijde ! galmde zijn stem. De andere helft blijve hier met mij. We zullen waken tot de reus zijn hol verlaat !

Ze hadden het allen gehoord. De wreede stem was die van Sewi en ze was van uit den grond opgestegen. De reus had dus een hol onder het bosch. Daarom was hij zoo plotseling verdwenen.

De ridders trokken hun lange blinkende degens en eenparig gingen ze de hoogte in. Onder de boomen galmden hun kreten van trouw en verknochtheid :

— Ons prinsesje ! Heil aan ons prinsesje ! Heil aan Amorio !

— Laat ons waken, zegde Amorio nogmaals, maar, mijn vrienden, trachten we den reus levend te vangen, er is misschien een edel werk te doen !

Vijftig ridders wendden hunne paarden om en verdwenen, begeleid door de kreten van hun makkers die bleven, en die hen aanmaanden tot spoed en werkzaam- heid.

De overige manschappen verdeelden zich in een grooten cirkel, die gansch de plaats insloot vanwaar de stem was opgedreund. De ridders stegen af, de paarden zochten de plekjes op waar eenig groen groeide. De koning liep hier en daar, raadgevend, aanmoedigend, opbeurend. Hij verborg zijn eigen smart om zijn mannen op te monteren. Maar de manschappen wisten wel waar ze voor stonden. Ze werkten met moed aan 't gereed maken van een groot kamp, want slechts ééne gedachte dreef hen voort, hun prinsesje moest gered worden!

De geheimzinnige spanning bleef heerschen onder de boschboomen en ieder van hen vroeg zich af, hoe en waar Sewi verdwenen was en...

Wat was er van het lieve prinsesje geworden?...

HOOFDSTUK VIII.

IN HET HOL VAN DEN REUS.

Geen van de ridders kon een ingang, een opening, scheur of spleet vinden, waardoor de reus zou kunnen verdwenen zijn. Dat kon ook niet anders, want het hol van den reus was een der geheimste schuilplaatsen van het Fantazialand. Toen hij met 't prinsesje in den arm in 't bosch verdween, drukte hij den zevenden boom tot tegen den grond naar beneden en vlak ernevens schoof een geweldige brok grond, met boomen en struiken en de heele beplanting, opzij en een breede, gapend diepe opening grijsde hem aan. Zonder aarzelen daalde Sewi langs een reusachtige trap naar beneden en de lap grond schoof weer dicht zonder dat er iets aan het uitzicht van bosch en omgeving veranderd was.

't Geleek een onmetelijke zaal heelemaal onder de aarde, maar 't was er nochtans niet donker in, hoewel er nergens venster of deur te ontdekken viel. Het waren een massa glimwormen en vuurvliegen, die zorgden dat er in de sombere holte een schemerig licht verspreid werd, dat juist genoeg was om de voorwerpen te zien die zich in de ruimte bevonden, maar niet genoeg om aan het daglicht vergeleken te worden.

Tegenover de reuzentrap bevonden zich een massa tonnen, aan de linkerzijde stonden stapels kisten, aan den rechterkant een lange rechthoekige hoogte waarop een dikke laag droge bladeren en een paar opgerolde dekens. Het was op die bladeren, dat het prinsesje het bewustzijn terugkreeg.

Het kind opende de oogjes. 't Zag bewegende lichtjes,

pinkelende, krinkelende lichtjes ; nu uit, dan weer aan ; nu hier, dan daar en al dadelijk voer door ons lief koningskindje een rilling van angst. Ze hoorde geritsel een eindje van zich af en toen ze haar hoofdje moeizaam omwendde, keek ze op den reusachtigen rug van Sewi, die bezig was een flinken teug te drinken uit een der vaten tegen de trap.

't Prinsesje liet een kort gillette en sloot weer haar oogen.

Sewi had het gehoord ; met een sprong stond hij bij het bladerbed. Zijn baardig, grof gezicht glom rood in het tintelend schemerlicht en de stalen oogen flitsten bliksemend in hunne holten.

De reus bekeek het lieve gezichtje met de bleeke wangen en de gesloten oogen. Wat zou hij met de kleine doen ? Zou het kind gedood worden ? Zou het wreede martelingen te doorstaan hebben ? Zou het moeten dienen om den koning geld af te persen ?

Sewi dacht na over hetgene hem te doen stond en de ijselijkste plannen wentelden en keerden in zijn brein rond, tot het prinsesje eensklaps weer haar oogjes opende en... met één blik waren alle moord- en wraakplannen uit zijn hersens verdrongen, met één blik uit die donkere oogen was de groote, sterke reus heelemaal van streek.

Maar het prinsesje keek hem ook zoo smeekend aan, alsof ze vragen wou :

— Toe, laat me gaan ! Doe me geen kwaad !

Het arme kind rilde van angst en haar lipjes trokken zich samen tot een huilemondje. De bruine oogjes schoten vol water en met een weenstemmetje zei 't meisje :

— Ik wil naar huis ! Laat me, als 't u belieft, weggaan !

En twee dikke tranen perelden op haar kaakjes. Ze zette zich recht en keek hulpeloos naar den grooten reuzenkerel vóór haar. Toch was ze niet zoo bang als in

't begin, want ze zag op het ruwe gelaat van den reus een trek van verzachting glijden en de groote klauwachtige handen lagen onbeweeglijk op de bladeren.

Dat was Sewi nog nooit overkomen. Hij, die de menschen zonder een oog te verpinken vermoorde, martelde, pletterde ; hij, die huis en hoeve tot puin wierp, zonder de minste aarzeling, hij wist niet wat te doen nu die twee onschuldige kinderoogjes hem aankeken.

— Hoe heet gij ? vroeg hij en zijn geweldige Sewi-stem klonk als een stil gefluister.

De reus verschrok zelf van de verandering in hem. Hij wilde niet week worden, hij wou de wreede, ruwe moordenaar blijven, maar nog eens vielen zijn gedachten stil als 't prinsesje antwoordde :

— Ik heet Imu !

Stilaan werd het kind geruster en toen ze den twijfel op 't gezicht van den reus las, voegde ze er nog bij :

— Het is heusch waar ! Ik heet Imu. En hoe heet gij ?...

— Ik heet Sewi ! zei hij.

En onwillekeurig klonk zijn stem ratelend hard :

— Sewi ! Sewi ! Sewi !

Het hol daverde er van en de kleine stopte haar ooren toe.

— Foei ! zei ze. Wat kunt ge roepen ! Maar zijt gij dan de reus, waar vader.....

Plots zweeg ze, want ze dacht, dat hij 't niet graag zou hebben, dat ze van de jacht praatte, maar Sewi wilde alles weten en vroeg verder :

— Wat is er met uw vader ?

— Ja, ziet ge... en het kleine meisje aarzelde angstvallig. Vader en de ridders hebben niet graag, dat ge de menschen zoo'n verdriet aandoet.

Er lichtte even een harde schijn in de grijze oogen, maar dadelijk werden ze terug zacht als het kind haar

klein wit handje op den bruinen reuzenklauw legde. Hij nam het teere handje in zijn grove vuist en bekeek het lang. Er konden wel twintig zoo'n handen in de zijne. Met een neep kon hij het verpletteren, afwringen, uitrukken... Toch bleef de breede klauw open en 't zachte handje ging streelend over de dikke, harde huid.

— Zoo is het ! zegde hij eindelijk. Ik heb de menschen veel verdriet aangedaan. Maar ze zijn ook zoo dom en zoo klein. Waarom worden ze niet als ik ? Waarom haten ze mij ? Waarom ?...

— Oh, ze zouden wel willen zijn gelijk gij, als ze maar konden ; en ze zullen u niet haten als ge goed zijt voor hen...

Sewi was overrompeld ; hij werd daar de les gespeld door een klein meisje en hij liet haar praten... Waarom neep hij haar niet ineens dood ? Waarom aarzelde hij nu ? Waarom werd hij zacht als een lam ? Was het omdat Imu nog zoo klein was ? Of was het om den gedurig zachten blik uit hare onschuldige oogjes.

— Ik zou wel willen worden gelijk gij, zegde hij... Neen, toch niet ; ik verlaat de bosschen niet... Ik ben het leven van een wilde gewoon, ik wil niet meer anders !

— Waarom gaat ge niet naar vader ? Hij zoekt al lang naar u, hij en tweehonderd ridders zijn op weg om u te zoeken !

— Tweehonderd ridders ! gromde Sewi. Maar dat zijn de mannen, die achter me aanrenden op schuimende paarden. Ha, ze zoeken me !

Er lichtte weer eens een vlam van razernij in zijn oogen. Hij wist het wel, dat ze vlak boven het hol hun kamp hadden gereedgemaakt. Hij had hun kreten van trouw gehoord, toen het prinsesje nog bewusteloos lag. Zij hadden daarboven zijn Sewi-roep ook vernomen.

Dus, die jagende bende werd aangevoerd door haar vader ! Sewi's wreedheid streed tegen de bruine kinder-

oogen en hij werd weer kalm en zacht, toen 't kleintje zich aan zijn arm omhoog werkte, tot ze recht stond op de laag bladeren. Wat was ze klein tegen de reusachtige gestalte van Sewi. Wat was ze blank en teer tegen zijne verweerde ruwheid. De reus was overwonnen...

Zoo mooi en zoo zacht was het prinsesje, dat Sewi zijn woeste moordgedachten, zijn vechtlust en zijn geweld opzij zette en stil tot het lieve kind sprak :

— Imu, leer me dan zoo gauw mogelijk anders worden. Hoe komt het, dat gij zoo goed en zoo schoon zijt ?

— Alles wat ik ben en wat ik heb, is van God, antwoordde 't meisje.

— God ? Wie is God ?

— Weet ge dat nog niet ? vroeg 't prinsesje verwonderd. Kom mee naar het paleis, daar kan Pater Julianus u alles leeren. Die heeft mij ook geleerd van God en dagelijks vertelt hij me van de Gewijde Geschiedenis...

— Wat een hoop nieuwigheden ! riep Sewi verbaasd uit. Kom, we gaan naar het paleis, kleine meid. En wie is dan uw vader, als hij in een paleis woont en ridders aanvoert ?

— Mijn vader is koning Amorio, antwoordde 't prinsesje eenvoudig.

Sewi viel van de eene verbazing in de andere. Nog steeds vlamde er heel diep in hem een vlammetje van ruwheid. Het flikkerde weer eens op, maar het prinsesje doofde het gansch uit, zonder het te weten, toen ze zegde :

— Kom nu, Sewi, ze zullen staan kijken als we aankomen. Ik mag op uw schouder zitten, nietwaar, Sewi ?

— Zeker, antwoordde de reus en gewillig als een groote broer zette hij met zijn eene hand het meisje op z'n schouder.

Ze was in 't geheel niet meer bang nu en ze hield zich aan 't stroeve haar en het oor van Sewi vast.

De reus drukte met den voet op een vooruitspringenden hoek van de trap en de plek bosch schoof weer opzij.

Ze keken beiden omhoog, maar 't prinsesje liet een kreet van schrik en Sewi trok zich achteruit tot tegen den diepsten wand...

HOOFDSTUK IX.

DE REDDING.

Dikke gulpen rook en een regen van gensters kwamen door de gapende opening binnen gevallen.

— 't Bosch brand ! zei Sewi.

De rook benam hen den adem.

— We moeten er door, want het heele hol is al vol rook ! voegde hij er bij en nam het kind van zijn schouder en hield het in zijn armen, dicht tegen zich aan.

Zóó stormde hij de reuzentrap op, sprong over brandende stammen, ruimde zwarte takken met één stamp uit den weg en vloog door vuur en rook naar een veilig plekje waar de vlam hen niet meer deren kon.

't Was een geweldige brand.

— Zoo iets is er in lange jaren niet meer gebeurd ! zei Sewi. Hoe mag die brand aangekomen zijn ?

De boomen, de struiken, 't mos, de droge bladeren, alles brandde, vunsde, knetterde en piepte, en de rook, dik als een morgenmist, dreef in een breede strook vooruit naar den kant van 't Dorpswater, een groot meer, gelijk er alleen in het Fantazialand zijn.

Lang keek de reus naar de vernieling van zijn mooie bosschen. Zoo ook had hij menschenlevens vernield, zoo ook had hij huizen vernield, ellende gezaaid en verdriet berokkend...

Hij voelde nu hoe wreed hij geweest was. 't Prinsesje had zijn ruw hart wakker geschud en zacht gemaakt ; nu ontwaakte ook zijn mede-voelen en zijn medelijden en hij weende twee groote tranen om zijn voorbij leven...

Toen hij met 't kleine meisje wilde doorstappen, zei ze eensklaps :

— Luister eens, Sewi, hoort ge geen hulpgeroep ? Sewi ook hoorde heel ver verwijderde hulpkreten.

— Zijn er menschen in het vuur, Sewi ? vroeg het kind.

Bij 't gedacht aan die menschen in nood sprongen hem zijn eigen wandaden weer voor den geest en hij riep in een opwelling van berouw :

— Kom, we zullen gaan zien en trachten hen te helpen !

Het prinsesje was tegelijk blij en verwonderd.

Was dat nu die ruwe, wreede Sewi, waar ze aan het Hof zooveel verschrikkelijke dingen van vertelden ?

Maar ze wist niet wat hevigen strijd de reus inwendig te voeren had om zijn goede natuur te doen zegelieren.

Weer lag ze goed in de armen van Sewi en de reus sloeg met geweldig groote schreden den weg in naar de ongelukkigen. Het hulpgeroep hield aan. Het kwam van den kant van 't Dorpswater. Sewi zag door den rook reeds van verre vele weg en weer loopende gestalten.

— Ze zijn door het vuur naar het water gedrongen, en nu zullen ze door een van de twee gevaren vergaan.

Het prinsesje voelde een innig medelijden met de ongelukkigen en ze bad stil een gebedje voor hun redding.

— Er zijn paarden tusschen ! zegde Sewi verwonderd. En de menschen hakken met hun lange degens de beide en het mos af om het vuur tegen te houden. Het lijken wel heeren !

En Sewi werd nog meer verbaasd.

Nu richtte het prinsesje zich ook op en keek aandachtig naar het hoekje bosch, dat nog niet brandde, maar waar de rook reeds neersloeg. Ze zag het vuur meer

en meer naderen, en tusschen de rookslingers bemerkte ze de loopende gestalten.

— Het zijn de ridders, Sewi ! weende het kind. Voorzeker is vader ook onder hen ! Och, Sewi, help hen ! Help hen !

— Uw vader daarbij ! riep de reus. Aan 't werk dan. Blijf hier stil staan en nader het vuur niet ! gebod hij.

En met reusachtige sprongen snelde hij naar de ongelukkige bedreigden, dwars door vlam en rook.

— Sewi ! Sewi ! Sewi ! huilde hij.

Maar 't was geen moordkreet nu ; het was een aanmoediging.

— Houdt stand ! Ik zal u helpen !

De reus rukte, sleurde, wrong, hakte en stampte en boom na boom werd door zijn geweldige kracht uitgetrokken en weggeworpen.

De ridders keken verbaasd op naar den machtigen kerel en hoewel er velen hun degen gereed hielden ter verdediging, zagen ze toch met klimmende blijheid hoe Sewi meter voor meter de plaats ruimde waar het vuur zou moeten voorbijwoeden. Na lange minuten verschrikkelijk zwoegen had hij een breede strook grond ontdaan van alle gewas, boom en struik en als het vuur, door den wind voortgedreven, aan die plek kwam aangejaagd, werden de vlammen plots veel kleiner, de rook verminderde, het vuur vond geen voedsel meer en doofde stilaan uit...

De ridders, die moesten sterven in 't vuur dat hen naderde, of in 't water achter en rond hen, waren gered door den reus waarvoor ze waren uitgetrokken.

Sewi rende terug naar de plaats, waar hij het prinsesje had achtergelaten. Het meisje was verrukt en klapte in de handjes van pret.

— Hoerra, Sewi ! Nu gaan we allen naar het Hof ! juichte ze.

Een trek van droefheid gleed over 't baardig gezicht. De kleine had het gezien en vroeg ernstig :

— Gaat ge niet graag, Sewi ?

— Jawel, antwoordde hij dadelijk, maar zal ik nog bosschen hebben en heiden... en werk voor mijn kracht ?

— Oh, zeker ! Ge moogt het brandhout voor al de kamers van 't paleis halen, dat is zoo'n reuzenwerk, vertelde ze. En uw bosschen... Alle dagen gaan we ver, ver wandelen. Toe, ga mee ; zet me op uw schouder, Sewi !

Weer eens was Sewi overwonnen én met een glimlach zette hij haar op zijn schouder.

— Kijk, daar komen ze ! juichte ze. Vader ! Vadertje !

Over de zwarte vlakte kwamen ze aangeloopen. Ze deden er heel wat meer tijd over dan Sewi en zelfs degenen, die een paard hadden kunnen opvangen en er mede aanrenden, hadden nog een poosje te draven eer ze het tweetal bereikten.

— Daar ! Daar ! Sewi ! Het is vader ! juichte het meisje toen Amorio in vollen galop aanstormde aan 't hoofd van een twintigtal ruiters.

Vlak voor hun redder hielden ze stil en stegen af. Koning Amorio strekte de armen uit naar het prinsesje.

Sewi nam haar van zijn schouder en gaf haar in de armen van haar vader over. De overigen hadden de hand op het gevest van hun degen en wachtten de bevelen van Amorio af.

— Mijn lief kind ! Imu ! snikte de koning.

— Vadertje ! Vadertje ! lachte de kleine. Nu is alles weer goed en Sewi komt mee naar het Hof !

De vorst keek den reus aan, die voldaan knikte. Dan zette hij zijn kind op den grond en stapte op Sewi toe.

— Sewi, gij hebt ons gered ! zoo zegde hij. Wat verlangt ge tot loon ? Vraag wat ge wilt, ik zal het u geven.

— Ik weet wat Sewi graag wil, onderbrak het meisje. Hij gaat met ons mee naar het paleis; hij wil heelemaal veranderen!

— Zoo is het! bevestigde de reus. Alleen vraag ik er nog bij om heel mijn leven beschermer te zijn van mijn kleine overwinnaarster.

Weer klapte ze in haar handjes en liep beurtelings van Sewi naar vader en van vader naar Sewi.

— Vertel nu eens hoe ge in het vuur kwaamt, vader, vroeg ze daarop.

Ook de reus keek Amorio met een nieuwsgierig gelaat aan, zoodat de koning dadelijk begon te vertellen:

— We hadden een kampvuur aangelegd, maar het eerste uur vlamde de heide reeds in 't rond en er was geen uitdooven meer aan. Zoo geraakte het groote gewas ook aan 't vlammen; de wind dreef de vlam vooruit. We moesten voor het vuur steeds maar achteruit. We beproefden te blusschen, maar er was niets aan te doen. Daarbij kwam nog het feit, dat we niet bekend waren in het woud en door het gedurig achteruit wijken kwamen we, zonder het te weten, tot tegen het water. We wilden links vluchten, maar daar sloten ons water en vuur ook al in. Rechts was het geen zier beter. We waren langs drie kanten omgeven door water en aan de vierde zijde woedde 't vuur. Toen kwaamt gij, Sewi, dwars door de vlammen, midden door den rook. Ge zwoegde tot ge bijna verbrandde en tot de verstikking reeds dichtbij was. We hebben u bezig gezien, Sewi, ge zult ons met uw kracht flink kunnen helpen. Wilt ge met ons medegaan, Sewi?

— Ik wil graag! zei de reus. Ik zal u als mijn koning aanzien en trachten de menschen, die ik in ellende bracht, weer te vergoeden.

— Daarin zullen we u allen helpen! beloofde de koning.

Eenparig trokken de ridders hun degen; de blinkende lemmers gingen de hoogte in en het galmde over 't zwartgebrande land:

— Heil Amorio, onzen koning! Heil ons prinsesje! Heil Sewi!...

Sewi was gelukkig... Zijn eerste stap in het ware leven was gezet. In het paleis zou zijn opvoeding verder voltooid worden!

Met koning Amorio, Sewi en Imu aan het hoofd, trok de lange stoet naar het paleis terug...

Tweehonderd ridders hadden uren vruchteloos gejaagd achter Sewi en het kleine bruinoogig prinsesje had hem overwonnen.

Bij het vertrek galmde nog eenmaal zijn kreet:

— Sewi! Sewi! Sewi!

Die klonk als een stormklok, maar luider en voller dreunde de naam van zijn kleine overwinnaarster:

— Imu! Imu! Imu!

Het prinsesje gaf den reus een kusje op zijn ruige kaken, en dronken van zijn nieuw geluk vervolgde hij zijn tocht op zijn eindelijk gevonden levensweg.

EINDE.

INHOUD

	Blz.
I. Fantazia.	5
II. Sewi.	7
III. De jachtvoorbereidselen.	15
IV. Imu, het lieve prinsesje.	20
V. Angstige oogenblikken.	25
VI. De overval.	28
VII. De verschrikkelijke jacht.	31
VIII. In het hol van den reus.	35
IX. De redding.	42
